

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává
POKROK ZÁPADU
a místní vydání

v Crete pro Saline okres, Neb., v Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tyndall, S. D., pro stát South a North Dakoty.

Předplatné:
Pro Spojené Státy \$1.50. Pro Kanadu \$2.00. Do Evropy \$2.50 ročně.

Zásilky peněžní dějte se pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expresních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise.

Oznámujte-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu.

Dopisy z kruhů čtenářstva ochetně uvěřejňujeme. Musí být slušné, psané bez úmyslu někomu osobně poškoditi a podepsány plným jménem, ať již má být i redakci utajeno, anebo s dopisem uvěřejněno.

Nezdá se býti nejmenší pochybností o tom, že tammanyjský tigr guvernéra Sulzera pohltí, ale není to nijak jisto, že ve zdraví jej stráví.

Zvláštní vyslanec prezidenta Wilsona do Mexika, p. John Lind, nepochybně dovede si učiniti příbližnou představu, jaké byly počty Daniela "v jámě lvové".

Nás úřadující vyslanec v Mexiku, p. Nelson O'Shaughnessy, jest patrně skandinávsko-irského původu, a před takovou kombinací i krvavý Huerta měl by míti respekt.

Zdali se Spojené Státy domnívaly, že prokopáním Panamského průplavu způsobí velikou radost mnohým národům světovým, nyní, z toho odpirání účastenství na Panamsko-Pacifické výstavě, vidí, že se mýlíly.

Nyní, když poslanec McDermott z Illinois, jenž vždycky vystupoval jako "přítel práce", objevil se v úloze korupcionisty, bylo by dobře, aby dělnictvo takové politikařské přátelství dobře prozkoumalo, nežli je přijme za bernou minci.

Česko-Američan, p. Frank Korbel, jest velkým boháčem a mecenášem v pravém smyslu toho slova, ale zároveň nerad peníze nějak "houpá" vyhodí, a tu by nás skoro zajímal jeho nynější úsudek o Česko-Americké Tiskové Kanceláři.

Nedovedou-li se česko-americkejší žurnalisté zorganizovati pro svůj vlastní zájem a budou-li někdy psáti o důležitosti organizace v jiných oborech, měli by jim čtenáři "něco" říci — třeba aby si nedělali blámy, z těch čtenářů, nebo ze sebe samých.

Slavná Česko-Americká Tisková Kancelář neměla by býti vláděna na světle veřejnosti ve spojení se projektovaným žurnalistickým sjezdem, který sejejí se má ve městě u velkého jezera, buď v Chicagu nebo v Clevelandu. Po té záslužné kariéře, kterou má za sebou, měl by jí býti dopřán klidný, nerušený spánek!

Jest to zcela soukromou věcí každého člověka, když se modlí, aby to neb ono přání se mu vyplnilo, ale kansaský guvernér jednal zcela rozumně, když odpřel určití jeden všeobecný den modlitiž za vládku. Všichni víme, že příst jednou bude, a kdo by pak rozhodl, zdali to způsobila ta modlitba, neb přišlo-li to "samo sebou"?

Z Evropy dochází zpráva a nové balkánské aliance, která jistě bude lépe "držet", nežli ona uzavřená před válkou s Tureckem. Nová aliance záleží v tom, že velkovévodkyně Olga, nejstarší dcera ruského cara, vezme si dědice srbského trůnu, prince Alexandra; její mladší sestra, Tašana, vezme si kurunního prince rumunského a princezna Alběta rumunská, vnučka královna, se provdá za kurunního prince řeckého.

Čtenáři Vesmíru byli nesmírně zklamáni tímto a minulého tý-

dne. Všichni očekávali, jak p. Iška spraví "Deník Hlasatel" za ty nadšené chvalo zpěvy o "klerikálních slavnostech", o vysvěcení přístavku ku koleji sv. Prokopa a klášteře Nejsvětějšího Srdece Páně, a zatím p. Iška o těch věcech ani muk, ale za to poslal do Denního Hlasatele sloupec o "kopulacích" konaných na jeho faře.

Jest těžko všem se zachovati na takovém místě, jako zaujímá p. W. J. Bryan. Tak na příklad Henry Watterson pustil se do něho, že jeho plán s tím protektorátem nad Nicaraguou byl hotovým bláznovstvím, kdežto chicagská "Tribune" tentýž plán velebí jako prozíravé státnictví a králík za uši senátní výbor pro vztahy s cizinou, že značil uzavření smlouvy, jež byla by bývala k vzájemnému prospěchu obou zemí a která za stávajících poměrů jest nutnou.

Bývaly časy, kdy některé professe, na příklad herecká a učitelská, nebyly v takové úctě, jako nyní, ale za to professe básnická má své "zlaté dny" za sebou. Známá jest, jak byl zbožňován na příklad Petrarka a za časů nových šel Dante a Tennyson, a jaké oblíbené těšil se v Irsku Thomas Moore, o tom vypráví nám jeho životopisec, Stephen Gwynn, následující epizodou z jeho návštěvy do Bannow v r. 1835: "Když blížil se k tomuto městu z Wexfordu — kde Moore pozdraven byl svým hostitelem — družina uvítána byla banderem nesoucím zelené prapory, a takto doprovázen byl formálně k pořadí vítězných obklopen, kde dekorovaný povoz očekával básníka, s Deviti Musami (z nichž některé byly neobyčejně hezké dívky) hotovými zložitými koruny na jeho hlavu. Bylo to zařizeno, aby Musy následovaly pléšky, ale když zastup minul, Moore vyzval tři, aby přisedli k němu." — Tak tedy "Ajrydí" L. P. 1835 dovedli si vážit svých básníků — a nyní uvažme a děme do sebe, jak si vážíme našich česko-amerických básníků — a přece co jest Musa takového Moorea proti mým našim poetům!

SVĚT JDE KU PŘEDU.

V minulém čísle učinili jsme stručnou zmínku o sjezdu německých katolických organizací v Buffalo, N. Y., na němž utvořena byla ženská liga, jejíž hlavním účelem jest potírání hnutí v zájmu ženského volebního práva.

O několik dnů později konán byl v Milwaukee sjezd katolických spolků a organizací z celých Spojených Států, na němž i některé cizí země byly zastoupeny, a rovněž tam učiněn pokus o založení podobné ženské ligy. Přál si to kardinál Gibbons, arcibiskup Messmer vydal k tomu cíli zvláštní prohlášení — a katolícké ženy se sešly v tajné schůzi, za zavřenými dveřmi, a po bouřlivé debatě rozhodly, že nezaloží žádnou podobnou ligu a nedělaly z toho žádnou tajnost, že vyšly na "válečnou stezku", poněvadž arcibiskup Messmer zakázal jim debatovati ve schůzích o ženském volebním právu, kterému prý věřšína delegátek byla nakloněna. Zkrátka, katolícké ženy vydaly prohlášení neodvislosti.

Nebude nejmenšího sporu o tom, že katolícká církev, katolícká hierarchie mají veliký vliv na své příslušníky, ale v takové zemi, jako jsou Spojené Státy, katolíci laikové, ať jsou to muži neb ženy, nedají si předpisovati ve věcech, které nejsou v přímé souvislosti s jejich náboženstvím a jejich církví. O tom v Milwaukee podán byl důkaz nanejvýše přesvědčivě.

Jest vývoj, pokrok ve všem, i v náboženství, a čemž ostatně každý den doklady přináší, a není nic tak blahobohého a zároveň nepoetického, jako zabíhat do starých věků pro zbraně proti náboženství — deklamovati, co před toliko a toliko sty roky církev tropila. Byl to tehdy zcela jiný člověk a byl by býval zcela jinými slovořecem, nežli dnes, i kdyby nebylo žádného křesťanství a žádného církve.

Ono se to krásně deklamuje o antické civilizaci, ale zatím má stín tak temný, jako má světlo ostré. Na jedné straně malá družina patriiců vysoké kultury, vysoké civilizace a na straně druhé nepřehledné zástupy plebejů a otroků, jejich život neměl ani takovou cenu, jako život zvířat. Za těch časů nádherne antické civilizace chudí nemocní nošení byli ku chrámu Aeskulapovu, aby se tam pozdravili nebo zahnuhli, a církev stavěla nemocnice a jiné ústavy dobročinné. Církev má své zásluhy a má své poklesky a viny, což mělo by býti spravedlivě měřeno, zrovna jako ostatní hnutí a instituce, které na vývoj věků měly svůj vliv.

Dnešní vztah mezi katolíckými laiky a katolíckou hierarchií a mezi státem jest zcela jiný, nežli byl ve středověku neb dokonce za tak zvaných temných věků, a ty dávné doby se nevrátí, jako se nevrátí nevolnictví a robota. Svět jde ku předu a všechno podléhá vývoji, i náboženství a církev.

JAK VE WASHINGTONĚ "SETŘÍ".

O tom, jak rozumí kongres Spojených Států šetrnosti, přináší "Saturday Evening Post" následující přílehlavý článek:

W. H. Stanley, dozorce indianské školy v Kalifornii, byl nucen zajít mezi jisté Indiany, kteří vyšli na válečnou stezku, aby se poohlédli po vládním majetku. Věděl, že byl to nebezpečný úkol, avšak šel a byl zavražděn. Poněvadž byl zaměstnancem vlády, zařazen při vykonávání nebezpečné povinnosti ve službách vlády, a poněvadž zanechal ženu a dvě malé dítky bez prostředků výživy, některé nerozvážní snilko- vý v kongresu navrhli, aby vláda dala vdově pět tisíc dolarů — což by se rovnalo pensii asi dvanácti dolarů měsíčně. Tento smělý nájezd na pokladnu byl jednou poražen; avšak na odporučením výboru na nároky senátor Bryan nedávno žádal jednomyslně souhlas na jeho znovaování. Senátor Smoot, pln obav a pochybností vzhledem k tak nebezpečnému příkladu, zamezil to, a omnova byla odožena, aby podrobená byla bedlivému zkoumání, jak její dalekosáhlý ráz vypaduje.

Poslední kongres, jak dosud jest v živé paměti, přidal jedním rázem přes dvanáct milionů dolarů k pensijní výplatě — částečně, aby se předešlo trapné nutnosti udělování pensí soukromými předlohami. V tomto zvláštním zasedání asi deset tisíc předloh bylo podáno — a z těch plně dvě třetiny, dovolíme si odhadnouti od oka, jsou soukromé předlohy udělovací penze nebo zvýšení pensí. Zdali platí starodávný, úctyhodný zvyk, skoro všechny tyto předlohy budou schváleny jako vše, která rozumí se sama sebou. Avšak vdova a malé děti dozorce Stanleyho nemají hlásů. Musíme tudíž býti velmi opatrní, jak jim vyplátíme veřejné peníze.

V druhém článku, který následuje hned za svrchu citovaným, zmiňuje se "Saturday Evening Post" o vzrůstání vládních výloh. Tak na příklad v posledním berním roce, skončivším 30. červnem, 600,000 vládní přinesly \$724,000,000, čímž překonány všechny rekordy a bylo to skoro o \$200,000,000 více, než důchody vládní obnášely při zahájení druhé války Roosevelty; avšak všechno se spotřebovalo. A kdyby důchody byly dvojnásobné, také našlo by se pro ně místo.

Americké vládní hospodářství jest v celém civilizovaném světě ojediněle zvláštností. Ve Francii, v Německu, v Anglii, v Rakousku, ba i v Rusku se trochu počítá, fiskálek snemy mají k dispozici pečlivě vypracované rozpočty různých odborů vládních, avšak v Americe před zahájením kongresu nikdo nemá nejmenšího tušení, jaké budou výlohy, mnoho-li peněz to vezme, udržovati mašinerii vládní v pohybu v dotyčném roce. Naše jednotlivé vládní odbory také sice předkládají rozpočty, ale zároveň snad každý z pánu senátorů a poslaneů má svůj plán, jak dala by se němu vykonávání z národních pokladny, tak aby měl z toho prospěch "jeho" stát neb "jeho" distrikt aneb lidé, jichž hlás jest mocným a vlivným v politické kampani.

Kdyby takovým způsobem, jako vláda Spojených Států, byla vedena nějaká velká soukromá korporace, byla by již dávno "bankrot", avšak vlády mají "taxovní moc" a to jest znamenitá výmohlost, a takový veliký, bohatý národ, jako jsou Spojené Státy, ten snese a vydrží i tu nejmarnotratnější a třeba i tu nejníznější vládu.

NANEJVÝŠE ZDVOŘILÍ JAPONCI.

Jako lidé, jednotlivci, mají své přednosti a konečně i své vady a nedostatky, tak i celí národové. Na příklad se říká, že převládající stránkou Američanů jest kramářství a ziskuchtivost, u Čechů prý hašteřivost — podle hraběte Thuna ještě buď patolizalství nebo hrubost — kterýžto úsudek diktovala ovšem nevráživost vůči českému lidu — u Němců každý snadno rozpozná nadutost a arroganci a zároveň plázivost před mocnými — a u Japonců převládající stránkou jest zdvořilost. Na celém světě nejsou lidé tak zdvořilí a ohledu plní, jako Japonci. Japonci, i když nucen jest někdo napravit pod žebra vrazit, ještě řekne "excuse me".

Na pacifickém pobřeží lidé po několik měsíců uléhali u večer plni strachu, že z rána na mořských vlnách oceánu objeví se japonské válečné lodi a že jim dají "dobré jitro" — že šestnáctipalových děl, v novinách se uvažovalo, kdo by asi mohl v té válce vyhrát a jak by to dopadlo s Panamským průplavem, a zatím po celý ten čas v Japonsku jedinou starostí měli, jak ukázat jím své velké přátelství Američanům, jak by se jim nějak zdvořili.

Na útěši naskytla se brzy příležitost. Nový náš pan prezident poslal nového vyslance do říše vycházejícího slunce, a když tam přijel, Japonci udělali si svátek, div jej samou láskou nesnědli a nikádo poslal pro něho svoji vlastní ekvipáží. Možná, že tu a tam bylo v tom spatřováno pouze pokrytečství a lidé skeptického řádku, že ten sprátek není co věřit, ani když se nejpřátelštěji tváří, ale tyto hlasy nedůvěry omlkly, když Japonci podali nový a pádnější důkaz svého přátelství, ohledu plnosti a zdvořilosti.

Mexičtí po dlouhou dobu nadehávali Japoncu a nabízeli mu alianci, tak aby Strýček Sam naučen byl moudrostí a dělal pěkné poklony před snědnými syny Niponu, pro něž má nyní jenom opovření, a jak na tento hlas sirenin odpovědělo Japoncu?

V Mexiku přišli na nápad, že Spojeným Státům dali by ten nejdůležitější stouchance, kdyby do Japoncu poslali zvláštního vyslance, který s velkou slávou byl by přijat u dvora mikadova, a sotva že na ten nápad přišli, již překročili k jeho provedení. Los padl na Felixa Diaze, pro něhož prezident Huerta uznal změnu podněbí za nanejvýše žádoucí, ale zrovna když p. Diaz svednouti chtěl na loď, která by jej přeplavila přes oceán, vzkázali z Japoncu, aby si tu cestu u spojil, že by mu podněbí v Japoncu nesevdčilo, že ani neví, kde by tam toho zvláštního vyslanec ubytoval, vůbec vypadalo to jako vzátek, že p. Diaz nebyl by v Japoncu osobou žádoucí. Podle posledních zpráv, p. Diaz, kterému, jak svrchu praveno, mexické podněbí nesevdčilo a sotva bude svděti, pokud Huerta bude při vesle vlády, hodlá přjet cestovati po Evropě.

Abychom vysvětlili, že v Japoncu toho zvláštního mexického vyslanec odmítl jenom proto, aby neroztrpili a neurazili Spojené Státy, bylo by více než zbytečné. To jest samozřejmé. Proto snova pravíme, není na celém světě lidí tak zdvořilých, ohledu plných, jako jsou Japonci.

VELKÁ KORUPCE JEST VÍ TREZNOU.

Minulý týden sněmovna legislature státu New Yorka vnesla žalobu na guvernéra Sulzera "pro zúmyslné špatné a koruptní počínání v jeho úřadě a pro vysoké zločiny a přestupky". Žaloba obsahuje osm odstavců a jeden jest "hrozivější", nežli druhý.

V prvním článku se tvrdí, že guvernér učinil přisícnou výpo-

věd, že veškeré jeho kampanní příspěvky obnášely \$5,460 a jeho výlohy \$7,725, kdežto ve skutečnosti zamlel jedenáct příspěvků různých se od \$100 do \$2,500; že Sulzerova falešná výpověď, učiněná "nepravě, zúmyslně a koruptně", způsobila "velký skandál a potupu guvernérovi státu New Yorku". V druhém odstavci se tato obvinění ponejvíce opakuji a tvrdí se, že guvernér vinen jest "zúmyslným a koruptním krivopřísežnictvím". V třetím odstavci se uvádí, že Sulzer "vinen byl koruptním jednáním ve svém úřadě jako guvernér a uplacením svědků", čímž se naráží na to, že guvernér chtěl přiměti svého kampanního říditele a jednoho svého osobního přítel a bursiána, skrze něhož na Wall Streetu obhodoval, aby nesevdčili před Frawleyovým výsvětlovacím výborem, v čemž "jedna koruptní dopustil se zločinu". Ve čtvrtém odstavci se tvrdí, že guvernér "vinen byl potlačováním svědectví, což se přjel státnímu trestnímu zákonu", že výhrůzkami snažil se zastrábiti svědky, aby nevyovídali před Frawleyovým výborem. Pátý odstavce obsahuje obvinění skoro totožné, že totiž guvernér přemlouval plukovníka Colwella, jenž prý byl jeho agentem v jistých bursových transakcích, aby před výborem nesevdčil. V šestém odstavci vinen jest guvernér, že přivlastnil si kampanní příspěvky pro svoji vlastní potřebu a používal jich neb velké jejich části při spekulacích na newyorské akciové burse a tím ukradl takové čerky a byl vinen velkokrádeží. Ze zároveň vy-

počítány jsou příspěvky, které guvernér zamlel ve své přisícné výpovědi a ty činí dohromady \$32,850. V sedmém odstavci vinen jest guvernér, že mohl a vlivu svého úřadu použil k činění nátlaku na poslance. V odstavci osmém vzneseno jest nejbádnější obvinění na Sulzera a sice, že koruptně používal své autority jako guvernér státu New Yorku k manipulování cenných papírů na newyorské burse, a tímž spekuloval, avšak "stále ukrýváje svoji totožnost v řetězech transakcí podskokem".

Toto jest znení obžaloby a každý posečkati by měl s úsudkem až po proces, který konán bude v měsici září, před senátem státu New Yorku a odvolacím soudem, a mimořádem řečeno je to tribunál, který už nyní jest se svým orteletem hotov; avšak i kdyby Sulzer usvědčen byl před soudem nestraným ze všech těch zločinů, z nichž jest vinen, ani z daleka netriumfovala by politická neporušenost a občanská rozkafnost.

Stručně a vystižně to shrnul newyorský "World" v redakčním článku, v kterém praví: "Sulzerův skandál není o nic méně odhalením vlády, nežli Tammany Hall. Je to praktické naučení o vládě pomocí kořistnictví a vydírání. Pan Sulzer nebyl zničen, poněvadž sehoval do kapsy kampanní příspěvky neb poněvadž používal peněz pro spekulace na Wall Street. Od kandidátů a bossů Tammany Hall se vždycky očekávalo, že nastrojí do kapsy z kampanního fondu, co jenom bezpečně mohou. Tammany vystavila guvernéra veřejně hanbě a ostudě jenom proto, že odpeřel bráti další rozkazy od Murphyho. Kdyby se byl nepokusil býti guvernérem ve skutečnosti, kdyby se byl nevpřipal plnění státu, kdyby nebyl pohrozil vinníkům žalobami, Tammany hlubla by jej chránila. Sulzerův skandál měl by vyhnati p. Sulzera z guvernérství; měl by rovněž zničiti Tammany Hall."

V tom jest celá situace velmi dobře vystižena. Sulzer byl typickým "dítkem" Tammany Hall. V kongresním distriktu, který po více let zastupoval, lehce vtláčil, poněvadž byla za ním mohutná politická organizace. Rovněž císaři si nestrnou oblihu tím, že dovedl bráti výborné úlohu "tribuna lidu" a důlus doznati, že v kongresu dosti se osvědčil a že měl to nejlepší předsevzetí býti došlym guvernérem největšího státu v Unii; avšak minulost byla proti němu a ta minulost jej zničila. Jako onen Goethe-ův Faust, zapjal svoji duši ďáblu, a ten ďábel si konečně pro ni přel.

V celé této nanejvýše trapné afféře jest pathetickou postavou čof guvernérova, která, aby jej zachránila, vzala všechnu vinnu na sebe a prohlásila, že ona peněz z kampanního fondu použila pro spekulace na Wall Street bez vědomí manželova. Tato loyálnost ženina zasluhuje úcty, i když před soudem a chladnou literou zákona neměla by mnoho váhy. Nemá divu, že pod napjetím těch hrozňých dnů pí, Sulzerova konečně klela a těžce nervově onemocněla. Není to ovšem první oběť tigrá Tammany Hall, ale kolik jich ještě bude, nežli občanstvo newyorské zuby mu vyláme?

ČESKÁ AMERIKA PŘED TŘI LETY.

V Chicagu začal vycházeti týdeník "Našinec" redakcí a vydavatelstvem pp. Cetlovského a Plíglá. Redaktor P. Z. míní, že nový časopis docíliti může úspěchu, nestane-li se "osobním" orgánem kokoholli. To jest vždycky neštěstí, když se časopisy zvrhnou v osobní neb "rodinné" orgány, nebot potom veřejnost žádného prospěchu z nich nemá a škody dosti.

V noci 11. srpna 1883 shořela tiskárna "Dělníka Amerického" v New Yorku, ale časopis po krátkém přerušeni znova vycházeti začal.

"Dělník", jenž vycházel redakcí J. V. Čapky, dokonil čís. 47, ročníku VI, v kterém "v řeči vázané" se čtenářstvem se loučel.

Feuilletonista "Svornosti" něco napsal, o čemž redaktor P. Z. míní, že "by se to dobře hodilo do hampejzu, ale ne do listu, který také k slušným rodinám svého úřadu použil k činění nátlaku na poslance. V odstavci osmém vzneseno jest nejbádnější obvinění na Sulzera a sice, že koruptně používal své autority jako guvernér státu New Yorku k manipulování cenných papírů na newyorské burse, a tímž spekuloval, avšak "stále ukrýváje svoji totožnost v řetězech transakcí podskokem".

Zpráva v P. Z. ze dne 22. srpna 1883 o nějakém občanu, který v politice hlásil se k dem. straně, jenž provínil se proti pátému přikázání, zas byla nadepsána "Kdemoh-krad".

V P. Z. ze dne 22. srpna 1883 měl dopis jistý krajan Rudolf Semence, věnovaný "českým krejčím" a datovaný v Chicagu, který zápočíná: "O, Omaho, tys urvala kus mého beztoho již zlomeného života a přece tak rád tebe vzpomínám! Cizinec, přijda do Omahy, řekne: Ach, toť osklivé město! Ale každým dnem tam zdomáení a velmi brzo se tam cíti úplně doma a město na pohled odporne nabude pro něho zajímavosti." Dopis jest zakončen větou: "Na rozloučenou všem krejčím sláva a obuvníku na zdar!"

Z Omahy po loďi, po řece Mississippi, podniknuta byla česká výprava do státu Missouri, o níž v Pokroku Západy psal Ferd. Demuth. První dopis datovaný jest "na ostrově v Missourii 16. srpna 1883" a pisatel děkuje v něm p. J. Kavanovi za zaopatření lihovina-mi, "p. Jelenovi i jeho paní, panu Roušarovi a jeho všem, kteří své přátelství nám osvědčili."

V neděli, 19. srpna 1883, oženil se v Omaze p. Jan Šimánek se slečnou Němencovou a podle P. Z. "veselka byla velmi hlusná, a hubnou, střílením, tanečem a výskotem, až budila valně pozornosti vyletníků, kteří se na německý výlet do Haseellova parku ubírali."

Česko-Americký Venkov jest hospodářsko-odborným listem pro veškerou třídu obyvatelstva. Předplatné pouze \$1.00.

Zkoušení oči

s přispěšičností berli vykonává s největší přesností, což může do- svědčiti množství krajanů, jichž přání jest dobiti svých oči - lékem a vřadivostí a uspokojením.

CHAS. J. VLACH,
český optik

817 Broadway Bldg.
New York

Uvěřte, že to je ten, kdo v učebnici říká, že světlo je složené z vln.